

Arrest

nr. 350 590 van 17 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
beiden wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders Xen X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X, op 8 januari 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2025.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 15 november 2020 als begeleide minderjarigen België binnen zonder enig identiteitsdocument. De moeder van de verzoekende partijen verzoekt op 30 november 2020 om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van de moeder van de verzoekende partijen wordt op basis van (oud) artikel 57/1, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ook in naam van haar zoon en haar dochter, de verzoekende partijen *in casu*, als begeleide minderjarigen ingediend. Op 30 november 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) in hoofde van de moeder van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 293 145 van 23 augustus 2023 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 11 september 2023 dient de moeder van de verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 11 januari 2024 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. De Raad bevestigt deze beslissing op 21 augustus 2024 bij arrest met nummer 311 515.

1.3. Op 25 november 2024 dienen de verzoekende partijen elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2025 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 29 december 2025 aan de moeder van de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, M(...) S(...) M(...) (°(...)/2014), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad.

Op 27 augustus 2019 verliet u samen met uw familie Irak. Op 20 november 2020 diende uw moeder (O.V. (...), CG (...)) een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Diezelfde dag introduceerde ook uw paternale oma (O.V. (...), CG (...)) in dit land een asielaanvraag. Op 12 januari 2021 dienden uw vader (O.V. (...), CG (...)) en paternale oom K(...) (O.V. (...), CG (...)) een eerste verzoek in.

Uw ouders haalden aan dat jullie niet konden terugkeren naar Irak gezien uw vader vervolging diende te vrezen door de sjiiitische militie Asaid Ahl al-Haqq (AAH).

Op 30 november 2022 werden de verzoeken van uw moeder, uw vader, uw oom K(...) en uw oma door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 23 augustus 2023 (arrestnr. 293145).

Op 11 september 2023 dienden uw moeder, vader, oom K(...) en oma elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw paternale tante M(...) (OV (...), CG (...)) verzocht op die dag een eerste maal om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

Op 8 december 2023 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van uw oom K(...) niet-ontvankelijk, en op 11 januari 2024 werd het tweede verzoek van uw moeder en vader niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. De beslissing inzake uw ouders werd in beroep bevestigd door de RvV op 21 augustus 2024 (arrestnr. 311515). Deze beslissing inzake uw oom K(...) werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318412).

Op 15 mei 2024 werd het tweede verzoek van uw oma ontvankelijk verklaard. Op 22 mei 2024 nam het CGVS voor uw oma opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318411).

Op 22 mei 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het eerste verzoek van uw tante M(...). Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318411).

Op 6 januari 2025 diende uw oom K(...) een derde verzoek in. Dit verzoek werd op 23 juni 2025 afgesloten met een beslissing ‘Afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ)’.

Op 20 januari 2025 diende uw oma een derde verzoek in. Hierin werd nog geen beslissing genomen.

Op 25 november 2024 dienden u en uw zus J(...) (O.V. (...), CG (...)) een eerste eigen verzoek om internationale bescherming in. U geeft aan niet terug te kunnen naar Irak, omdat u hier opgegroeid bent, hier vrienden heeft, naar school gaat en niet goed Arabisch kunt praten. Uw moeder voegde in jullie hoofde toe dat jullie in België opgegroeid en geïntegreerd zijn, dat jullie de Belgische tradities aangeleerd hebben gekregen, dat jullie niveau van Arabisch miniem is en dat u psychologische problemen heeft.

Ter staving van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: foto's van jullie leven in België, een schoolattest van J(...), een leerlingenfiche van u, een brief van J(...) haar leerkracht, een brief van jullie zorgcoördinator, foto's van jullie nichtje haar huwelijk, enkele medische documenten van u, en twee USB-sticks met daarop filmpjes van jullie nichtje haar huwelijk en jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens de raadpleging bij de kinder- en jeugdpsychiatrie (d.d. 19/05/2025, bij Dr. D(...) M(...)) werden angstklachten en slaapmoeilijkheden vastgesteld. U kan u moeilijk concentreren, stelt impulsief gedrag en kent emotieregulatiemoeilijkheden. Ook is er sprake van een ontregeling op verschillende ontwikkelingsdomeinen. Er werden kenmerken opgemerkt van een post-traumatische stress-stoornis. Er wordt een opstart van psychotherapie voorgesteld. In tweede tijd valt verdere diagnostische uitklaring en/of opstart van medicamenteuze ondersteuning te overwegen. Uit het attest (d.d. 24/09/2025) van het CGG (Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg) komt naar voren dat er louter een kennismakingsgesprek plaatsvond. Er wordt verwezen naar het consult bij Dr. D(...) M(...) en naar de school, waar ze denken aan kenmerken van ADHD.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 20 november 2025 werd u gevraagd hoe het met uw gezondheid gaat (CGVS, p.3). U antwoordde 'goed'. Nogmaals werd gepolst of u soms problemen ervaart of u zich soms niet goed voelt. U stelde van niet. Bijgevolg werd u concreet gevraagd of u nog steeds naar de psycholoog gaat, waarop u instemmend antwoordde. U haalde aan dat u daar spreekt over uw gezondheid, hoe het thuis gaat en over de vrienden. Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u de vragen goed had begrepen, u het gevoel had dat u alles kon vertellen en of u zich oké voelde tijdens het interview, waarop u steeds instemmend antwoordde (CGVS, p.10). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

Enerzijds blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die uw moeder en vader aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is, en ter staving van hun tweede verzoek, waarvoor de niet-ontvankelijkheidsbeslissing definitief is. Zo wordt

verwezen naar een vrees voor vervolging door AAH en naar uw medische situatie. Het CGVS verwijst bijgevolg naar de elementen zoals zijn beschreven in de beslissingen betreffende de eerste twee verzoeken van uw ouders. Er kan dan ook om dezelfde redenen niet worden besloten dat er in uw hoofde elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het louter herhalen en desbetreffende elementen rechtvaardigt bijgevolg geen afzonderlijk verzoek in uw hoofde.

Anderzijds werd door zowel u, uw zus J(...), en uw moeder aangehaald dat u en uw zus opgegroeid zijn in België en hier geïntegreerd zijn. Het zou hierdoor voor jullie onmogelijk zijn om terug te keren naar Irak. Vooreerst bemerkt het CGVS dat uw ouders in het kader van hun tweede verzoek ook reeds verwezen naar jullie integratie. De RvV oordeelde hier het volgende over: "Wat betreft de integratie van de kinderen van verzoekers oordeelde de Raad al eerder in het arrest nr. 293 145 van 23 augustus 2023 het volgende: "In zoverre de verzoekende partijen met deze getuigenissen de integratie van de kinderen van eerste verzoeker en eerste verzoekster in België wensen aan te tonen, kan hieruit op zich geen gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van het Verdrag van Genève noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming blijken." Ook in het afzonderlijk verzoek van u en uw zus slagen jullie hier niet in. Tevens verwijst het CGVS hieromtrent nog naar onderstaande motivering.

Er werd jullie gevraagd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Zowel u als uw zus haalden aan dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, vrienden maakten en niet zo goed Arabisch kunnen (CGVS, p.9; CGVS zus J(...), p.9). Uw zus voegde toe dat nieuwe vriendinnetjes in Irak niet lief zouden zijn en soms een keer dingen zouden stelen (CGVS zus J(...), p.9). Ze gaf aan dit van jullie ouders gehoord te hebben. U voegde toe dat er in België meer leuke tradities zijn (CGVS, p.9). Gevraagd welke Belgische tradities er dan leuk zijn, gaf u aan het niet te weten, maar herhaalde u dat ze hier leuker zijn dan in Irak. Er werd u dan ook de vraag gesteld welke tradities in Irak niet leuk zijn, waarop u antwoordde dat kinderen in Irak ook moeten werken en dat het er druk is. Voorts haalde jullie moeder aan dat jullie hier geïntegreerd zijn en de tradities en gewoontes van de Belgische maatschappij overnamen (CGVS, p.11; CGVS zus J(...), p.11). Gevraagd welke Belgische tradities en gewoontes jullie hier aangeleerd kregen, verwees uw moeder naar het feit dat jongens en meisjes hier op dezelfde school zitten, en dat jongens en meisjes samen spelen, ook bij elkaar thuis. Tevens werd gevraagd welke Irakese tradities en gewoontes moeilijk zouden zijn bij een terugkeer naar Irak (CGVS, p.12; CGVS zus J(...), p.12). Uw moeder verwees naar het spelen, de taal, de manier van communiceren, het vieren van verjaardagen en feesten, en het feit dat jullie het Belgische systeem kennen, namelijk het veiligheidsgevoel en de levensomstandigheden in het algemeen. Jullie worden hier niet gedwongen om iets te doen. Er werd nogmaals doorgevraagd, namelijk dat een terugkeer wat aanpassen zou zijn, maar waarom dit niet zou lukken, daar jullie nog jong zijn. Uw moeder herhaalde louter dat jullie de taal niet spreken, het hier gewoon zijn en dat een terugkeer een shock zou zijn, en dat jullie hier tot niets gedwongen worden. Zo zouden jullie in Irak niet altijd kunnen doen wat jullie willen, en zouden jullie niet eender welke kleren kunnen dragen.

Het CGVS herhaalt nogmaals dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Gezien alle elementen bovenstaande blijkt dat dit in uw hoofde niet het geval is. Er werd meermaals doorgevraagd om aan te geven welke gedragingen, tradities of gewoontes danig problematisch zouden zijn bij een terugkeer naar Irak gezien jullie verblijf in België. Zoals supra weergegeven komen jullie niet verder dan het verwijzen naar het feit dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, samen met jongens en meisjes op school zitten, vrienden maakten en bij elkaar thuis kunnen gaan spelen, hier tot niets gedwongen worden, kunnen doen wat jullie willen, de kleren kunnen dragen die jullie willen, hier een veiligheidsgevoel hebben en gewoon zijn geworden aan de algemene levensomstandigheden. Uit deze elementen blijkt echter niet dat jullie verblijf en ervaringen in België jullie zodanig hebben beïnvloed dat jullie hier in België waarden en standpunten hebben ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Deze elementen volstaan niet om aan te tonen dat jullie zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van jullie identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat jullie ze opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen.

Door te verwijzen naar het gegeven dat jullie hier naar school gaan met jongens en meisjes, dat jullie hier bij elkaar thuis gaan spelen, dat jullie de kleren kunnen dragen die jullie willen, tot niets gedwongen worden en hier gewoon zijn aan de algemene levensomstandigheden, tonen jullie niet aan dat deze elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jullie identiteit of morele integriteit dat er van jullie niet mag verwacht worden dat jullie dit opgeven indien jullie hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Jullie maken verder niet aannemelijk dat jullie bij terugkeer naar Irak gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. Een louter

verblijf in het Westen en het feit dat jullie daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, op zich evenmin volstaat om aan te nemen dat jullie de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben geïnternaliseerd dat er van jullie niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat jullie zich in geval van terugkeer in enige mate dienen te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.

Omtrent het feit dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, en er een veiligheidsgevoel hebben, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat jullie in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor jullie onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat jullie tijdens jullie verblijf in België kennis hebben gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, tonen jullie evenwel nergens concreet aan dat jullie deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebben, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jullie identiteit en morele integriteit en dat van jullie niet meer zou kunnen worden verwacht dat jullie er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin tonen jullie in concreto aan dat jullie gedurende jullie verblijf in België kenmerken of gedragingen hebben ontwikkeld die jullie moeilijk of nagenoeg onmogelijk zullen kunnen veranderen of verbergen en waardoor jullie bij een terugkeer naar Irak zullen bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Irakese gemeenschap. Evenmin hebben jullie aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jullie politieke of religieuze overtuiging.

Waar jullie nog verwezen naar het feit dat jullie slechts een laag niveau Arabisch hebben en dit niet kunnen lezen of schrijven, dient allereerst aangestipt te worden dat jullie wel degelijk Arabisch kunnen spreken. Zo werden jullie gewezen op het feit dat jullie in de wachtzaal van het CGVS zich uitdrukten in het Arabisch tegen jullie ouders, hetgeen jullie bevestigden (CGVS, p.5; CGVS zus J(...), p.5). Ook diende uw moeder zich uit te drukken in het Arabisch, daar haar niveau Nederlands niet voldoende is. Daarnaast doen jullie evenzeer het gebed als moslim en haalde u aan dat uw moeder en vader u dit aanleren, net zoals de Arabische letters. Tevens is het niet onlogisch dat kinderen nog verder hun taal dienen te ontwikkelen. Jullie tonen op geen enkele manier aan dat jullie dit in Irak niet verder zouden kunnen aanleren. Dat jullie dan ook onvoldoende Arabisch zouden beheersen, waardoor dit een probleem bij terugkeer zou vormen, maken jullie geenszins aannemelijk. Ook wonen jullie reeds de hele tijd bij jullie ouders in België, zijn ook uw oma, oom en tante hier aanwezig, en praktiseren jullie verder jullie religie. Er kan niet van worden uitgegaan dat jullie volledig onbekend zijn met de Irakese normen en waarden, daar jullie deze logischerwijs ook van jullie familieleden in bepaalde mate zullen opgevangen hebben. Ook tonen jullie op geen enkele manier aan dat jullie deze niet eigen zouden kunnen maken bij een terugkeer.

Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>).

Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien u meent dat uw integratie een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, u zich hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (procedure regularisatie 9bis). Zoals uitvoerig beargumenteerd volstaat (uw) integratie niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Overigens verwees uw moeder nog naar uw psychologische problemen. Dit element werd eveneens reeds opgeworpen in het tweede verzoek van jullie ouders. De RvV motiveerde hieromtrent het volgende: "Uit de landeninformatie die door de verweerder ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermog acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen met mentale problemen of dat zij zonder meer het risico lopen dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen (EUAA "Country Guidance note: Iraq" van juni 2022, p.153). Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker te maken krijgt met vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden, zoals: leeftijd, aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz. De Raad stelt vast dat verzoekers louter verwijzen naar landeninformatie dat men in Irak bij mentale tekortkoming in aanmerking kan

komen voor internationale bescherming. Waar verzoekers stellen dat de vrees niet duidelijk geuit werd tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat zij ook in het verzoekschrift nalaten te concretiseren in welke mate hun zoon bij terugkeer naar Irak niet de nodige hulp of ondersteuning zou kunnen krijgen en brengen daartoe geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt. De psychische problemen die verzoekers zoon kent als gevolg van de onzekere situatie in België vallen, zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt in de bestreden beslissing, niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming. Voorts kunnen verzoekers voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in naam van hun zoon te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980." In het kader van uw eigen verzoek werden geen verdere verklaringen of documenten neergelegd waardoor een andere appreciatie aan de orde zou zijn.

Tenslotte wierp uw moeder nog op dat ze vreest dat uw zus J(...) bij terugkeer naar Irak gedwongen uitgehuwelijkt zal worden (CGVS, p.12; CGVS zus J(...), p.12). Zo haalde ze aan dat jullie nichtje werd uitgehuwelijkt met een man die 40 jaar ouder is dan haar en dat deze praktijk een gewoonte en traditie is binnen de stam. Een meisje dient immers te huwen met iemand van binnen de stam. Ze voegde nog toe dat bijvoorbeeld de vader van het meisje geen keuze heeft hierin indien de stam akkoord gaat met het huwelijk. De Iraakse regering kan daarbij niet tussenkomen. Er dient echter bemerkt te worden dat u niet verder komt naar een verwijzing naar een algemene praktijk, waarvan het CGVS niet ontkent dat deze kan plaatsvinden in Irak, maar dat u op geen enkele manier aantoont dat jullie hiervoor een concrete en persoonlijke vrees dienen te koesteren bij terugkeer. Uw verklaringen blijven immers een blote veronderstelling, die u geenszins hard maakt. Er zijn immers geen enkele indicaties voorhanden dat J(...) bij terugkeer gedwongen zou moeten huwen. De verklaringen inzake jullie nichtje en de foto's en video's die hiervan werden voorgelegd, blijven een blote bewering. Van deze beelden kan immers geenszins vastgesteld worden wie dit meisje precies is. Jullie staven verder op geen enkele manier jullie familieband. Zelfs indien dit effectief jullie nichtje zou zijn, tonen jullie met deze beelden geenszins aan dat jullie bij een terugkeer dienen te vrezen voor een gedwongen huwelijk voor J(...). Van dergelijke beelden kan op geen enkele manier afgeleid worden onder welke omstandigheden dit huwelijk plaatsvond en wie hiervoor al dan niet hun toestemming af. Jullie slagen er dan ook niet in om deze vermeende vrees voor J(...) aannemelijk te maken.

De documenten die jullie neerlegden ter staving van jullie verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Alle documenten (schoolattest en brief leerkracht J(...), uw leerlingenfiche, brief zorgcoördinator), foto's en beelden van jullie leven in België staven louter jullie leven hier, maar tonen zoals supra aangehaald verder niet aan dat jullie danig verwesterd zijn dat jullie bij een terugkeer een vrees voor vervolging dienen te koesteren. De foto's en beelden van het jonge meisje haar huwelijk, werden supra besproken en leveren geen bewijs voor de vrees dat J(...) evenzeer zou worden uitgehuwelijkt onder dwang bij een terugkeer. De documenten inzake uw psychologische situatie tonen geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan, zie supra. Deze situatie valt niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor u rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas",

afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 augustus 2025 (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.

Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Prolraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.

De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.

IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.

Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.

Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.

De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militia die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Kata'ib Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.

Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Voor de volledigheid dient te worden vermeld dat het CGVS inzake het verzoek door uw zus J(...) (O.V. (...), CG (...)) eveneens is overgegaan tot een beslissing van niet-ontvankelijkheid van haar verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster, i. e. de zus van verzoeker, werd genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, J(...) M(...) S(...) (°(...)/2017), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad.

Op 27 augustus 2019 verliet u samen met uw familie Irak. Op 20 november 2020 diende uw moeder (O.V. (...), CG (...)) een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Diezelfde dag introduceerde ook uw paternale oma (O.V. (...), CG (...)) in dit land een asielaanvraag. Op 12 januari 2021 dienden uw vader (O.V. (...), CG (...)) en paternale oom K(...) (O.V. (...), CG (...)) een eerste verzoek in.

Uw ouders haalden aan dat jullie niet konden terugkeren naar Irak gezien uw vader vervolging diende te vrezen door de sjiiitische militie Asaid Ahl al-Haqq (AAH).

Op 30 november 2022 werden de verzoeken van uw moeder, uw vader, uw oom K(...) en uw oma, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 23 augustus 2023 (arrestnr. 293145).

Op 11 september 2023 dienden uw moeder, vader, oom K(...) en oma elk een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw paternale tante M(...) (OV (...)) verzocht op die dag een eerste maal om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

Op 8 december 2023 verklaarde het CGVS het tweede verzoek van uw oom K(...) niet-ontvankelijk, en op 11 januari 2024 werd het tweede verzoek van uw moeder en vader niet-ontvankelijk verklaard, daar zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrachten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. De beslissing inzake uw ouders werd in beroep bevestigd door de RvV op 21 augustus 2024 (arrestnr. 311515). Deze beslissing inzake uw oom Kv werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318412).

Op 15 mei 2024 werd het tweede verzoek van uw oma ontvankelijk verklaard. Op 22 mei 2024 nam het CGVS voor uw oma opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318411).

Op 22 mei 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake het eerste verzoek van uw tante M(...). Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV op 12 december 2024 (arrestnr. 318411).

Op 6 januari 2025 diende uw oom K(...) een derde verzoek in. Dit verzoek werd op 23 juni 2025 afgesloten met een beslissing 'Afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ)'.

Op 20 januari 2025 diende uw oma een derde verzoek in. Hierin werd nog geen beslissing genomen.

Op 25 november 2024 dienden u en uw broer M(...) (O.V. (...), CG (...)) een eerste eigen verzoek om internationale bescherming in. U geeft aan niet terug te kunnen naar Irak, omdat u hier opgegroeid bent, hier vrienden heeft, naar school gaat en niet goed Arabisch kunt praten. Uw moeder voegde in jullie hoofde toe dat jullie in België opgegroeid en geïntegreerd zijn, dat jullie de Belgische tradities aangeleerd hebben gekregen, dat jullie niveau van Arabisch miniem is en dat uw broer psychologische problemen heeft.

Ter staving van jullie verzoek legden jullie volgende documenten neer: foto's van jullie leven in België, een schoolattest van u, een leerlingenfiche van M(...), een brief van uw leerkracht, een brief van jullie zorgcoördinator, foto's van jullie nichtje haar huwelijk, enkele medische documenten van M(...), en twee USB-sticks met daarop filmpjes van jullie nichtje haar huwelijk en jullie leven in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen.

Er dient te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft uw asielmotieven, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw broer M(...) (O.V. (...), CG (...)). U haalde hier geen andere bijkomende elementen aan. Echter, in hoofde van uw broer werd besloten tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing, daar kon worden vastgesteld dat hij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor rechtvaardigen. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw broer, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming in België. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

(Oud) artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 10 en 33 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 6, 16, 22 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de (oude) artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

De verzoekende partijen geven vooreerst een theoretische toelichting aangaande enkele van de door hen geschonden geachte bepalingen en de samenwerkingsplicht. Zij voeren vervolgens aan dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met hun situatie, die zowel in feite als in rechte verschilt van hun ouders, waarbij zij benadrukken dat het laatste verzoek van hun moeder van twee jaar geleden dateert. De verzoekende partijen vervolgen dat de bestreden beslissingen ervan uitgaan *“dat men in aanwezigheid van een “volgend verzoek” verkeert”* nu hun ouders overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet worden geacht een verzoek te hebben ingediend namens henzelf en de minderjarige kinderen die hen vergezellen, terwijl de beslissingen in hoofde van de ouders waarbij hun verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen enkel gericht zijn tot de ouders zelf en hiertegen bij de Raad enkel namens de ouders beroep werd ingediend, waarbij de verzoekende partijen opmerken dat indien zij uitdrukkelijk in deze beslissingen waren genoemd, de raadsman van het gezin een beroep zou hebben ingesteld namens de ouders en de verzoekende partijen. Zij merken tevens op dat kinderen een sociale groep vormen die door het Verdrag van Genève wordt beschermd. Zij betwisten verder dat hun verzoeken om internationale bescherming op individuele basis werden beoordeeld. Uit de stukken van het administratief dossier betreffende de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders blijkt immers niet dat het risico op vervolging in geval van terugkeer van de kinderen *“afzonderlijk en op zichzelf”* werd beoordeeld, zo stellen zij. Zij herhalen dat zij zich in een situatie bevinden die aanzienlijk verschilt van die van hun ouders daar zij zich op eigen feiten beroepen *“die de indiening, en a fortiori de inhoudelijke behandeling, van een verzoek om internationale bescherming in eigen naam verantwoorden”*.

Verder wijzen zij op het kwetsbaar profiel van verzoeker en stellen ze dat er onderzoek dient gevoerd te worden naar hoe hij behandeld zal worden in het land van herkomst. Ze werken dit verder uit. De verzoekende partijen gaan verder in op het feit dat ze het merendeel van hun leven in België hebben doorgebracht en hier zijn opgegroeid. Zij wijzen voorts nog op algemene informatie aangaande uithuwelijking op jonge leeftijd in Irak.

De verzoekende partijen menen desgevallend in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van hun eerdere uiteenzetting, waaruit volgens hen minstens een risico op ernstige schade blijkt. Verder menen zij, onder verwijzing naar het COI-rapport *“Iraq: Country Focus”* van EUAA van oktober 2025, dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds niet optimaal is en dat de onzekere veiligheid in Irak ertoe leidt dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De verzoekende partijen vragen hen te erkennen als vluchteling, *“nog meer ondergeschikt”* hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij verwijzen naar online beschikbare informatie uit diverse bronnen met betrekking tot de algemene veiligheids-, humanitaire, politieke en mensenrechtensituatie in Irak en waarbij zij een verklaring van hun moeder (stuk 1) voegen.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève en van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Luidens (oud) artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel *in casu* geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt.

3.3.2.3. Aangaande de verwijzing naar de artikelen 10 en 33 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn omgezet in Belgische recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Ze kunnen derhalve de schending van de artikelen 10 en 33 van de (voormalige) richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.4. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.5. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er

aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is nu hij geen feiten aanhaalt die een apart verzoek voor hem rechtvaardigen. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) zijn verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die zijn moeder en zijn vader aanhaalden ter staving van hun eerste verzoek, waarvoor de weigeringsbeslissing nu definitief is, en ter staving van hun tweede verzoek, waarvoor de niet-ontvankelijkheidsbeslissing definitief is, (ii) waar hij, zijn zus en hun moeder aanhalen dat verzoeker en zijn zus zijn opgegroeid in België en hier geïntegreerd te zijn, blijkt dat hun ouders in het kader van hun tweede verzoek reeds verwezen naar hun integratie en het niet volstaat om op algemene wijze te wijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden, (iii) verzoekers psychologische problemen reeds werden opgeworpen in het tweede verzoek van zijn ouders, waarbij verwezen wordt naar de motivering van de Raad hieromtrent, en er in het kader van zijn eigen verzoek geen verdere verklaringen of documenten neergelegd werden waardoor een andere appreciatie aan de orde zou zijn, (iv) er geen enkele indicatie voorhanden is dat verzoekers zus J. bij terugkeer gedwongen zou moeten huwen, (v) de documenten die verzoeker en zijn zus neerlegden ter staving van hun verzoek deze vaststellingen niet kunnen ombuigen en (vi) er in de provincie Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is nu zij zich integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door haar broer, verzoeker *in casu*, in wiens hoofde een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen daar hij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek voor hem rechtvaardigen, waarna de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van (oud) artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Zoals hoger reeds aangehaald, werden de bestreden beslissingen genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming indiende op 30 november 2020 en dat zij in het kader van haar verzoek op het CGVS werd gehoord. Op 30 november 2022 werd ten aanzien van de moeder van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nummer 293 145 van 23 augustus 2023.

Volgens artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient vermoed dit verzoek ook in te dienen namens de hem of haar vergezellende minderjarige vreemdelingen over wie hij of zij het ouderlijk gezag uitoefent. Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing wordt genomen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partijen werden geboren in Irak en zijn samen met hun moeder aangekomen in België. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat het door hun moeder op 30 november 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming niet mede namens hen als begeleide minderjarigen werd ingediend. Aan deze vaststelling wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de beslissingen waarbij de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders – de vader van de verzoekende partijen diende op 12 januari 2021 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in – werden afgewezen enkel tot hun ouders zelf gericht waren en het hiertegen bij de Raad ingediende beroep ook enkel namens hun ouders werd ingesteld. Met hun kritiek in het verzoekschrift dat niet blijkt dat het risico op vervolging in geval van hun terugkeer *“afzonderlijk en op zichzelf”* werd beoordeeld in het kader van de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van hun ouders gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat zij de mogelijkheid hebben om in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in het kader daarvan eigen feiten aan te voeren die desgevallend een apart verzoek om internationale bescherming kunnen rechtvaardigen, waarvan zij *in casu* ook gebruik hebben gemaakt.

Op 25 november 2024 dienen de verzoekende partijen elk in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaren niet terug te kunnen keren naar Irak omdat zij hier opgegroeid zijn, vrienden hebben, naar school gaan en geen Arabisch kunnen praten. De moeder van de verzoekende partijen verklaart evenzeer dat de verzoekende partijen in België opgegroeid en geïntegreerd zijn, verwijst naar de psychologische problemen van verzoeker en haalt aan dat ze vreest dat verzoekster gedwongen uitgethuwelijkt zal worden (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4+A, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9, 11-12 en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 9, 11-12). Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen foto's van hun leven in België, een schoolattest van verzoekster, een leerlingenfiche van verzoeker, een brief van verzoekster haar leerkracht, een brief van hun zorgcoördinator, foto's van het huwelijk van hun nichtje, enkele medische documenten van verzoeker en twee USB-sticks met daarop filmpjes van het huwelijk van hun nichtje en hun leven in België neer (AD, stuk 5 + 5A, ‘Documenten’).

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift voorhouden, maakten hun verzoeken om internationale bescherming wel degelijk het voorwerp uit van een individuele beoordeling. Uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen de gelegenheid werden geboden om de eigen feiten op grond waarvan zij menen in aanmerking te komen voor internationale bescherming toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS en ter staving hiervan de nodige documenten neer te leggen. In de motieven van de bestreden beslissingen wordt *in concreto* uiteengezet waarom de vrees die de verzoekende partijen in verband hiermee stellen te koesteren, niet aannemelijk wordt gemaakt.

In zoverre de verzoekende partijen hun verzoeken om internationale bescherming vooreerst zouden baseren op dezelfde feiten en vrees die door hun ouders werden aangehaald als reden voor hun vertrek uit Irak in het kader van hun respectieve eerste en tweede verzoeken om internationale bescherming, dient te worden benadrukt dat aan hieraan geen geloof wordt gehecht, zoals door de Raad werd bevestigd in zijn arresten met nummers 293 145 en 311 515 van respectievelijk 23 augustus 2023 en 21 augustus 2024. Het betreft derhalve geen eigen feiten die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in hoofde van de verzoekende partijen rechtvaardigen.

Aangaande de vermeende integratie van de verzoekende partijen in België, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende uiteengezet in hoofde van verzoeker:

“Anderzijds werd door zowel u, uw zus J(...), en uw moeder aangehaald dat u en uw zus opgegroeid zijn in België en hier geïntegreerd zijn. Het zou hierdoor voor jullie onmogelijk zijn om terug te keren naar Irak. Vooreerst bemerkt het CGVS dat uw ouders in het kader van hun tweede verzoek ook reeds verwezen naar jullie integratie. De RvV oordeelde hier het volgende over ” Wat betreft de integratie van de kinderen van verzoekers oordeelde de Raad al eerder in het arrest nr. 293 145 van 23 augustus 2023 het volgende: “In zoverre de verzoekende partijen met deze getuigenissen de integratie van de kinderen van eerste verzoeker en eerste verzoekster in België wensen aan te tonen, kan hieruit op zich geen gegronde vrees voor vervolging omwille van één van de criteria van het Verdrag van Genève noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming blijken.”” Ook in het afzonderlijk verzoek van u en uw zus slagen jullie hier niet in. Tevens verwijst het CGVS hieromtrent nog naar onderstaande motivering.

Er werd jullie gevraagd waarom dit niet mogelijk zou zijn. Zowel u als uw zus haalden aan dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, vrienden maakten en niet zo goed Arabisch kunnen (CGVS, p.9; CGVS zus J(...), p.9). Uw zus voegde toe dat nieuwe vriendinnetjes in Irak niet lief zouden zijn en soms een keer dingen zouden stelen (CGVS zus J(...), p.9). Ze gaf aan dit van jullie ouders gehoord te hebben. U voegde toe dat er in België meer leuke tradities zijn (CGVS, p.9). Gevraagd welke Belgische tradities er dan leuk zijn, gaf u aan het niet te weten, maar herhaalde u dat ze hier leuker zijn dan in Irak. Er werd u dan ook de vraag gesteld welke tradities in Irak niet leuk zijn, waarop u antwoordde dat kinderen in Irak ook moeten werken en dat het er druk is. Voorts haalde jullie moeder aan dat jullie hier geïntegreerd zijn en de tradities en gewoontes van de Belgische maatschappij overnamen (CGVS, p.11; CGVS zus J(...), p.11). Gevraagd welke Belgische tradities en gewoontes jullie hier aangeleerd kregen, verwees uw moeder naar het feit dat jongens en meisjes hier op dezelfde school zitten, en dat jongens en meisjes samen spelen, ook bij elkaar thuis. Tevens werd gevraagd welke Iraakse tradities en gewoontes moeilijk zouden zijn bij een terugkeer naar Irak (CGVS, p.12; CGVS zus J(...), p.12). Uw moeder verwees naar het spelen, de taal, de manier van communiceren, het vieren van verjaardagen en feesten, en het feit dat jullie het Belgische systeem kennen, namelijk het veiligheidsgevoel en de levensomstandigheden in het algemeen. Jullie worden hier niet gedwongen om iets te doen. Er werd nogmaals doorgevraagd, namelijk dat een terugkeer wat aanpassen zou zijn, maar waarom dit niet zou lukken, daar jullie nog jong zijn. Uw moeder herhaalde louter dat jullie de taal niet spreken, het hier gewoon zijn en dat een terugkeer een shock zou zijn, en dat jullie hier tot niets gedwongen worden. Zo zouden jullie in Irak niet altijd kunnen doen wat jullie willen, en zouden jullie niet eender welke kleren kunnen dragen.

Het CGVS herhaalt nogmaals dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Gezien alle elementen bovenstaande blijkt dat dit in uw hoofde niet het geval is. Er werd meermaals doorgevraagd om aan te geven welke gedragingen, tradities of gewoontes danig problematisch zouden zijn bij een terugkeer naar Irak gezien jullie verblijf in België. Zoals supra weergegeven komen jullie niet verder dan het verwijzen naar het feit dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, samen met jongens en meisjes op school zitten, vrienden maakten en bij elkaar thuis kunnen gaan spelen, hier tot niets gedwongen worden, kunnen doen wat jullie willen, de kleren kunnen dragen die jullie willen, hier een veiligheidsgevoel hebben en gewoon zijn geworden aan de algemene levensomstandigheden. Uit deze elementen blijkt echter niet dat jullie verblijf en ervaringen in België jullie zodanig hebben beïnvloed dat jullie hier in België waarden en standpunten hebben ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Deze elementen volstaan niet om aan te tonen dat jullie zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van jullie identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat jullie ze opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen.

Door te verwijzen naar het gegeven dat jullie hier naar school gaan met jongens en meisjes, dat jullie hier bij elkaar thuis gaan spelen, dat jullie de kleren kunnen dragen die jullie willen, tot niets gedwongen worden en hier gewoon zijn aan de algemene levensomstandigheden, tonen jullie niet aan dat deze elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor jullie identiteit of morele integriteit dat er van jullie niet mag verwacht worden dat jullie dit opgeven indien jullie hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Jullie maken verder niet aannemelijk dat jullie bij terugkeer naar Irak gezien zullen worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat jullie daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, op zich evenmin volstaat om aan te nemen dat jullie de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk hebben geïnternaliseerd dat er van jullie niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat jullie zich in geval van terugkeer in enige mate dienen te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit.

Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.

Omtrent het feit dat jullie hier naar school gaan, de taal leerden, en er een veiligheidsgevoel hebben, dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat jullie in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor jullie onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat jullie tijdens jullie verblijf in België kennis hebben gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, tonen jullie evenwel nergens concreet aan dat jullie deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebben, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jullie identiteit en morele integriteit en dat van jullie niet meer zou kunnen worden verwacht dat jullie er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin tonen jullie in concreto aan dat jullie gedurende jullie verblijf in België kenmerken of gedragingen hebben ontwikkeld die jullie moeilijk of nagenoeg onmogelijk zullen kunnen veranderen of verbergen en waardoor jullie bij een terugkeer naar Irak zullen bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Irakese gemeenschap. Evenmin hebben jullie aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jullie politieke of religieuze overtuiging.

Waar jullie nog verwezen naar het feit dat jullie slechts een laag niveau Arabisch hebben en dit niet kunnen lezen of schrijven, dient allereerst aangestipt te worden dat jullie wel degelijk Arabisch kunnen spreken. Zo werden jullie gewezen op het feit dat jullie in de wachtzaal van het CGVS zich uitdrukten in het Arabisch tegen jullie ouders, hetgeen jullie bevestigden (CGVS, p.5; CGVS zus J(...), p.5). Ook diende uw moeder zich uit te drukken in het Arabisch, daar haar niveau Nederlands niet voldoende is. Daarnaast doen jullie evenzeer het gebed als moslim en haalde u aan dat uw moeder en vader u dit aanleren, net zoals de Arabische letters. Tevens is het niet onlogisch dat kinderen nog verder hun taal dienen te ontwikkelen. Jullie tonen op geen enkele manier aan dat jullie dit in Irak niet verder zouden kunnen aanleren. Dat jullie dan ook onvoldoende Arabisch zouden beheersen, waardoor dit een probleem bij terugkeer zou vormen, maken jullie geenszins aannemelijk. Ook wonen jullie reeds de hele tijd bij jullie ouders in België, zijn ook uw oma, oom en tante hier aanwezig, en praktiseren jullie verder jullie religie. Er kan niet van worden uitgegaan dat jullie volledig onbekend zijn met de Irakese normen en waarden, daar jullie deze logischerwijs ook van jullie familieleden in bepaalde mate zullen opgevangen hebben. Ook tonen jullie op geen enkele manier aan dat jullie deze niet eigen zouden kunnen maken bij een terugkeer.

Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: <https://euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024>).

De verzoekende partijen herhalen in hun verzoekschrift in België te zijn opgegroeid, hier het merendeel van hun leven te hebben doorgebracht, in het Nederlandstalig onderwijs geschoold te zijn en, doordat ze in aanraking komen met de Belgische maatschappij, ook normen en waarden te hebben overgenomen. Zo dit niet betwist wordt, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat uit deze elementen echter niet blijkt dat zij zich een bepaalde levenswijze eigen hebben gemaakt die aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van hun identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat ze die opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. De verzoekende partijen laten na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen hebben gemaakt, noch tonen ze aan dat hun vermeende gewijzigde gedragingen en opvattingen hen bij terugkeer naar Irak zullen blootstellen aan een reëel risico om te worden gepercipieerd als iemand die de lokale sociale, religieuze of culturele normen niet respecteert én dat ze om die reden zullen worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zullen lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar Irak mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zullen kennen om er hun leven verder op te bouwen, maar hieruit kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, temeer de verzoekende partijen hun land van herkomst destijds verlaten hebben samen met hun ouders en ook in België met hen samenleven.

Waar zij in hun verzoekschrift nog verwijzen naar de “Country Guidance: Iraq” van EUAA van juni 2022 waaruit volgens hen blijkt dat “zij aan wie men een Westers gedrag toeschrijft een risico tot vervolging kennen”, wijst de Raad erop dat uit het meer recentere rapport “COI Report Iraq – Country Guidance” van EUAA van november 2024, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen, niet blijkt dat personen die terugkeren naar Irak na een verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging of discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden beschouwd. De verzoekende

partijen kunnen te dezen dan ook niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie, maar dienen hun vrees in dit verband concreet aannemelijk te maken, waartoe zij in gebreke blijven.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is en waarschijnlijk ADHD heeft, wijst de Raad op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker:

“Overigens verwees uw moeder nog naar uw psychologische problemen. Dit element werd eveneens reeds opgeworpen in het tweede verzoek van jullie ouders. De RvV motiveerde hieromtrent het volgende: “Uit de landeninformatie die door de verweerder ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen met mentale problemen of dat zij zonder meer het risico lopen dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen (EUAA “Country Guidance note: Iraq” van juni 2022, p.153). Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker te maken krijgt met vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden, zoals: leeftijd, aard en zichtbaarheid van de geestelijke of lichamelijke handicap, negatieve perceptie door de familie, enz. De Raad stelt vast dat verzoekers louter verwijzen naar landeninformatie dat men in Irak bij mentale tekortkoming in aanmerking kan komen voor internationale bescherming. Waar verzoekers stellen dat de vrees niet duidelijk geuit werd tijdens het persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat zij ook in het verzoekschrift nalaten te concretiseren in welke mate hun zoon bij terugkeer naar Irak niet de nodige hulp of ondersteuning zou kunnen krijgen en brengen daartoe geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt. De psychische problemen die verzoekers zoon kent als gevolg van de onzekere situatie in België vallen, zoals de commissaris-generaal terdege opmerkt in de bestreden beslissing, niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming. Voorts kunnen verzoekers voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf in naam van hun zoon te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.” In het kader van uw eigen verzoek werden geen verdere verklaringen of documenten neergelegd waardoor een andere appreciatie aan de orde zou zijn.”

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat men in Irak voor psychische moeilijkheden wordt gestigmatiseerd, weerleggen zij geenszins dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging in Irak van alle personen met mentale problemen. Waar zij stellen dat er geen psychische zorg voorhanden is in Irak, wijst de Raad erop dat, indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Irak, hij de daartoe geëigende procedure dient te volgen en een machtiging tot verblijf dient aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de verklaringen van de moeder van de verzoekende partijen dat verzoekster bij terugkeer naar Irak gedwongen uitgehuwelijkt zou worden, wordt in de bestreden beslissingen op pertinente wijze als volgt gemotiveerd in hoofde van verzoeker:

“Tenslotte wierp uw moeder nog op dat ze vreest dat uw zus J(...) bij terugkeer naar Irak gedwongen uitgehuwelijkt zal worden (CGVS, p.12; CGVS zus J(...), p.12). Zo haalde ze aan dat jullie nichtje werd uitgehuwelijkt met een man die 40 jaar ouder is dan haar en dat deze praktijk een gewoonte en traditie is binnen de stam. Een meisje dient immers te huwen met iemand van binnen de stam. Ze voegde nog toe dat bijvoorbeeld de vader van het meisje geen keuze heeft hierin indien de stam akkoord gaat met het huwelijk. De Iraakse regering kan daarbij niet tussenkomen. Er dient echter bemerkt te worden dat u niet verder komt naar een verwijzing naar een algemene praktijk, waarvan het CGVS niet ontkent dat deze kan plaatsvinden in Irak, maar dat u op geen enkele manier aantoont dat jullie hiervoor een concrete en persoonlijke vrees dienen te koesteren bij terugkeer. Uw verklaringen blijven immers een blote veronderstelling, die u geenszins hard maakt. Er zijn immers geen enkele indicaties voorhanden dat J(...) bij terugkeer gedwongen zou moeten huwen. De verklaringen inzake jullie nichtje en de foto's en video's die hiervan werden voorgelegd, blijven een blote bewering. Van deze beelden kan immers geenszins vastgesteld worden wie dit meisje precies is. Jullie staven verder op geen enkele manier jullie familieband. Zelfs indien dit effectief jullie nichtje zou zijn, tonen jullie met deze beelden geenszins aan dat jullie bij een terugkeer dienen te vrezen voor een gedwongen huwelijk voor J(...). Van dergelijke beelden kan op geen enkele manier afgeleid worden onder welke omstandigheden dit huwelijk plaatsvond en wie hiervoor al dan niet hun toestemming af. Jullie slagen er dan ook niet in om deze vermeende vrees voor J(...) aannemelijk te maken.”

De verzoekende partijen verwijzen in hun verzoekschrift slechts naar hun moeders eerdere verklaringen in dit verband en naar algemene informatie, doch maken niet concreet aannemelijk dat verzoekster een concrete en persoonlijke vrees dient te koesteren om onder dwang te worden uitgehuwelijkt.

Bij hun aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegen de verzoekende partijen een verklaring van hun moeder over de vermeende druk die uitgaat van de stam en het risico op een gedwongen huwelijk voor minderjarige meisjes, waarin zij in wezen haar eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS herhaalt en die

bijgevolg geen ander licht werpt op de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen (aanvullende nota verzoekende partijen, stuk 1).

Voorts wordt aangaande de door de verzoekende partijen neergelegde documenten op goede gronden het volgende overwogen, wat door de verzoekende partijen niet betwist wordt:

“De documenten die jullie neerlegden ter staving van jullie verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Alle documenten (schoolattest en brief leerkracht J(...), uw leerlingenfiche, brief zorgcoördinator), foto's en beelden van jullie leven in België staven louter jullie leven hier, maar tonen zoals supra aangehaald verder niet aan dat jullie danig verwesterd zijn dat jullie bij een terugkeer een vrees voor vervolging dienen te koesteren. De foto's en beelden van het jonge meisje haar huwelijk, werden supra besproken en leveren geen bewijs voor de vrees dat J(...) evenzeer zou worden uitgehuwelijkt onder dwang bij een terugkeer. De documenten inzake uw psychologische situatie tonen geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde aan, zie supra. Deze situatie valt niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder die van de subsidiaire bescherming.”

Wat betreft het eventuele risico in hoofde van de verzoekende partijen om bij terugkeer naar hun land van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van januari 2024 en uit de “Country Guidance Note : Iraq” van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen niet betwisten dat *in casu*, gelet op hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst, de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad treedt de in de bestreden beslissingen gemaakte analyse van de actuele veiligheidssituatie in Irak bij. Aangezien zij in hun verzoekschrift verwijzen naar dezelfde informatie waarop deze analyse mede is gebaseerd, brengen de verzoekende partijen zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of de verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden kunnen invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. De verzoekende partijen laten echter na het bewijs te leveren dat ze specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Bagdad. Zij verwijzen namelijk louter naar de eerder door hen uiteengezette problemen in het kader van de vluchtelingenstatus, doch ziet de Raad niet in, en de verzoekende partijen lichten niet verder toe, hoe dit voor hen de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld dermate kan verhogen dat zij op die grond in aanmerking zouden komen voor subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de voormalige Kwalificatierichtlijn, waarvan oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de omzetting is. Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Verordening (EU) 2024/1347.

De online beschikbare informatie uit diverse bronnen met betrekking tot de veiligheids-, humanitaire, politieke en mensenrechtensituatie in hun land van herkomst waarnaar de verzoekende partijen in hun ter zitting neergelegde aanvullende nota verwijzen, en waaruit zij citeren, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Daar de verzoekende partijen geheel nalaten deze algemene informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken en concreet te duiden op welke wijze of in welke zin hierdoor afbreuk wordt gedaan aan, of een ander licht wordt geworpen op, de in de bestreden beslissingen gemaakte beoordeling van de door hen aangevoerde elementen en feiten op grond waarvan zij menen internationale bescherming nodig te hebben, kan zij op zich niet volstaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen persoonlijk dreigen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin bij terugkeer naar hun land van herkomst of er dreigen te worden blootgesteld aan ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet oordeelt dat de verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De adjunct-commissaris heeft daarbij terdege rekening gehouden met de eigen situatie van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen laten in hun verzoekschrift gelden dat ze meer dan twee jaar verder staan in het leven in België sinds het laatste verzoek om internationale bescherming van hun moeder, maar lichten niet toe op welke manier dit gegeven afbreuk kan doen aan het bovenstaande. Gelet op de bovenstaande motieven van de bestreden beslissingen, kunnen de verzoekende partijen verder niet gevolgd worden waar zij stellen dat de door hen aangehaalde persoonlijke elementen niet worden betwist, maar er niet wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet bestudeerd worden. Blijkens de hoger weergegeven motieven van de bestreden beslissingen worden de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen wel degelijk onderzocht en wordt ook *in concreto* uiteengezet waarom zij niet kunnen worden beschouwd als eigen feiten die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming voor de verzoekende partijen rechtvaardigen. De verzoekende partijen brengen geen elementen of argumenten aan die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen. Aldus kan geen schending van (oud) artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet blijken.

3.3.6. Wat betreft de verwijzing naar artikel 24 van het Handvest en diverse bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van de verzoekende partijen en in een aangepaste behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming heeft voorzien. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen de Minister van Asiel en Migratie erop gewezen heeft dat de verzoekende partijen minderjarig zijn en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hen van toepassing is. De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij tijdens het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 24 van het Handvest en van voornoemde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS

uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen ze de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben ze zich laten bijstaan door hun advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. Bovendien werd ook de moeder van de verzoekende partijen de kans gegeven aanvullingen te doen op de verklaringen van haar kinderen. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar de verzoekende partijen wijzen op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhalen, gaan zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de (voormalige) richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. In dezelfde zin bepaalt artikel 4, lid 1 van de Verordening (EU) 2024/1347 dat verzoekers alle elementen waarover zij beschikken ter staving van hun verzoek om internationale bescherming dienen te verstrekken. Nog daargelaten dat in deze bepaling niet langer expliciet melding wordt gemaakt van een plicht tot samenwerking in hoofde van de asielinstanties, doet die dus in elk geval geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hen voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat zij – gelet op het voorgaande – hebben nagelaten.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Waar de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in (oud) artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT